

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Hová indulsz?

Azt mondja egy régi legenda, hogy Péter apostol, látva a sok szenvedést, megijedt. Az volt számára kijelölve, hogy Rómában dolgozzon, szenvedjen és így töltse napjait, addig, amíg Jézus újabb parancsot nem ad. Tehát Róma volt a kijelölt hely, ahol maradnia kellett. De Péter érezte, hogy a hurok mindig szűkebb lesz körülötte és ezért megijedt. A szenvedés, amely benne volt és van Jézus üdvtervében, nem látszott kívánatosnak Péter előtt. De ugyan ki előtt látszik annak? Szenvedni senki se szeret. Így hát Péter elindult a legenda szerint a Via Appián, mert szenvedni nem mert. Amint haladt előre, egyszer csak utját állja maga Jézus. Hogy honnan jött és hogyan állt éppen most utjába, azt nem tudta. De Péter tulajdonoson szerette Mesterét ahhoz, hogy szóltalan tudott volna elosonni mellette. Így megkérdezte: Quo vadis, Domine? Hová mész, Uram? És Jézus a legnagyobb őszinteséggel mondja a megrémült Péternek: »Szenvedni megyek Rómába, helyetted. Te megijedtél a szenvedéstől. Tehát nekem kell helyetted szenvednem.« Péter megértette a Mestert és szégyenkezve fordult vissza. Tudjuk, hogy Péter többé soha sem félt a szenvedéstől és a hagyomány szerint földi pályafutását borzasztó módon fejezte be: fejjel lefelé keresztre feszítették.

Mi mindennap elindulunk valamerre. Talán azt gondoljuk sokszor, hogy senki sem lát minket. Talán azt gondoljuk, hogy magunk vagyunk elhagyatva, elfelejtve. Ha szenvednünk kell, ha fájdalomunkban sirunk, azt hisszük, Isten elfelejtkezett rajtunk segíteni. De ne felejtsük el, hogy a Mesterünknek ott van szüksége reánk, ahová minket állított, nem pedig ott, ahol nekünk jó dolgunk van és szenvedés nélkül élhetünk. Ezért fontos, hogy minden reggel megkérdezzük önmagunkat: Hát ma, háová indulsz? Talán szép, csendes és gondtalan életre törekszel? Félsz az emberek gonoszságától? Félsz attól, hogy a fájdalmak, megpróbáltatások nagyobbak lesznek, mint az az erő, amelyet Isten adni fog? Itt a földön Jézus nyomdokában öröm és szenvedés, elismerés és megelégedés egymást váltják fel.

Jól jegyezzük meg magunknak, a szenvedés bele van szöve Jézus munka- és megváltási tervébe.

Ezért ne félj. Indulj el bátran az Ő nevében, az Ő erejében. Ez fontos. Tudni kell rendeltetésünkről. Nem szabad vak módjára tapogatódnunk. Akár öröm, akár szenvedés vár reánk, teljesen mindegy. A fontos, hogy tudjuk, utunk Jézus által van kijelölve és Ő előttünk jár. Ha nem is látjuk, nem is érezzük Őt, mégis jelen van. És pedig velünk van szeretetével, erejével és hatalmával. Sohasem nagyobb a kötelesség, mely reánk vár, mint az Ő ereje és hatalma. Az Ő szeretete minden nehézségben talál járható utat. Ezért ne felejtsük el, hogy merre kell elindulnunk mindennap.

Ha mi nem tartjuk érdemesnek fáradni, munkálkodni az Ő nevében, talál Ő magának nálunknál alkalmasabb embereket. Ha mi félünk a félreismertetéstől és szenvedéstől, Jézusnak magának kell újra szenvedni helyettünk is.

Induljunk el ma is, mint Jézus készséges követője és tanú. Bizzuk Reá, hogy jóban és rosszban hűségesen mellénk álljon. Ne önzésben, önmagunkért, hanem Jézusért és elveszett embertársaink megmentéséért induljunk el. Vagy Te talán más célt tűztél ki magadnak?

T.

Mert Én megmutatom...

Csel. 9:16.

Amikor az Ur Saul apostolának választotta, így szólt hozzá: »Nehéz neked az ösztön ellen rugódoznod.« Ugyanakkor Ananiást választotta eszköznek, hogy gyógyító erejét Saulhoz vigye. Ekkor azt mondta az Ur: »Mert én megmutatom neki, hogy mennyit kell neki az Én nevéért szenvednie.« Csodálatosan vigasztaló szavak ezek, minden szent komolyságukban. Mennyit kell szenvednie. Nem azt mondja, hogy milyen jó dolgod lesz értem, hogy milyen könnyen fog életed folyni ezután, ha engem követsz. Nem biztat kecségtető előnyökkel, nem kínál fényes társadalmi állást, tisztességet, nem ígéri, hogy távol lesz tőled minden könny, szenvedés, bánat, fájdalom és szomorúság. Sőt, Mennyit kell érte szenvednie.

Saulusnak az elhívásánál a fájdalom kelyhét nyújtja. Szenvednie kell. És az apostol, aki a nemes harcot megharcolta, örömteljesen iparkodott e szent hivatását betölteni. A szenvedés keserű pohara várt reá és ha néha reszkető kezekkel, fájdalmak és kétségek között nyult is utána, (II. Kor. 4, 8.) de kiürítette, mert nem akart Mesterének nyomdokairól letérni. Egy életet élt így szenvedésben és fájdalomban, de vigasza volt, hogy az Ur azt mondta: »Majd én megmutatom.« Ő megmutatja, ki nem kinozni akarja Övéit, hanem nevelni. Ő mutatja meg a szenvedés utját, ki nem gögből megalázni, hanem dicsőségben részesíteni akar. Szenvedésre hívta és ő szenvedett. Szenvedett népe között, azok között, akik félreértették és akik között elsősorban akarta hirdetni, hogy megérkezett a Messiás. Szívének egész melegével csüngött népén és a jutalom e szeretetéért, a tőlük nyert — szenvedés. Szenvedett családjában mert kivetették és elfordultak tőle. Hiszen úgy látszott, hogy az, akihez nagy reményeket fűztek, ime, egy új tan hirdetője lett.

Szenvedett önmagában, amikor beteg volt és talán azt kérdezték tőle, hol van a te Istened? Mennyit kellett szenvednie a testi nélkülözések között, éhséget és fáradságot Jézusért.

Szenvednie kellett szenvedélyeinek leküzdésében, amikor a test vágyai megrohanták lelki világát. Oh, ő sem volt mentes a test vágyainak kísértéseitől. De miért kellett szenvednie? Az én nevéért. S mi ez a név? Jézus Krisztus. Amely névről azt írja, hogy e névre meg kell hajolni minden térdnek és nincs más név, amely által megtartathatunk, csak ez a név. Tudod e, hogy e névért szenvedni kell? Részted van-e Jézus szenvedésiben és örömmel hordod-e keresztet, mely csak egy darabka forgács az Övéhez képest. Örvendj annak, hogy Ő mutatja meg azt, hogy mennyit kell szenvedni. Tedd magadévá e nevet és szenvedj érte, mert e szenvedésnek is megvannak az örömei a te benső, lelki világodban. Kérd az Urat, hogy mutassa meg neked is, hogy mennyit kell érte, Ő érte, — nem magadért, nem rossz nyelvéért, nem sértett hiúságodért, nem irigységodért, nem titkos büneidért, hanem Érte szenvedned és vállalod azt örömmel az Ő nagy nevének a dicsőségére. És akkor a te életedben is beteljesedik az Ő szent ígérete, amikor azt mondja: »Az Én igám gyönyörűsége és könnyű.«

(:/: j.:)

A gazdagság férgé a kevélység. Nehéz dolog, hogy a gazdag gögös ne legyen. Vesd el a gögöt, s a gazdagság nem fog ártani. (Aug.)

Nemcsak az a bűnös, aki hamisat mond másokról, hanem az is, ki hamar föltárja füleit mások gyarlóságainak hallására. (Isid.)

Törvény

Sárgul a lomb, barnul a táj,
Darvak szállnak el dél felé.
Halkan, sziszegve hull alá
Egy falevél, a lábam elé...

Vándor vagy! — így szólnak le ők,
Hangjuk hulló zenéje, mint a jég.
S a falevél a porban lenn
Igy szól: Elmulok és közeleg a vég.

Törvény ez... nyögve jó a tél
S a szél a fagyban süvölt szerteszét.
De uj erővel, uj fű töre kél
S virágos, dalos, tarka lesz a rét.

Jössz-e velünk?... Ezt kérdezik
A darvak és e megpihenő táj.
Megyek, megyek. S ők elviszik
Mindazt, mi bu, mindazt, mi fáj.

Vándor figyelj, figyelj te is.
Az elmulástól nincs mit várhatnod.
Levelet ejt elébed is
És várja türelemmel válaszod.

Dán Károly, Szeged.

Lélekvezetés

Csel. 16, 6—7.

Ezekben a versekben a Lélek feltűnő vezetését látjuk Pál apostol életében. Istennek sok gyermeke vágyódik a Lélek vezetése után, de nem jutnak odáig, hogy azt megtapasztalják. Csak addig a kérdésig jutnak, miként lehet Isten akaratát fölismerni? Ha azt akarjuk, hogy az Ur lelke vezessen bennünket, akkor a szokástól eltérő előfeltételeket teljesíteni kell. Vannak, akik akkor gondolnak a Lélek vezetésére, s kívánják Isten akaratát megismerni, ha életük valami különös fordulóponthoz ér. Előbb nem érdeklődtek utána s nem keresték. De ez a föltétel, hogy csak akkor várhatunk a válságos kérdésekben Isten lelkének vezetésére, ha a hétköznapi életben is Isten lelkének fegyelme és vezetése alatt állunk. Elhibázott dolog, ha valaki a hétköznapi életben nem enged befolyást Isten lelkének, sem az Ige, sem imádság által, s az ilyen ember ne csodálkozzék, ha az élet válságos pillanataiban kérdéseire nem kap választ.

Pál nem érezte volna a jelen helyzetben a Lélek ily határozott vezetését, ha nem vetette volna alá magát mindenkor annak hatásának. De neki volt füle, szeme és szive Isten számára. Ezért tudta Isten a jelen esetben is az Ő akaratát szerint vezetni. Ezért, ha a lélek igazi vezetését akarod tapasztalni, akkor az az első feltétel, hogy egész életteddel az Ur vezetése alatt állj, hogy mindennapi életedben az Ur nyerjen befolyást. Csak ha ezt a követelményt betöltötted, akkor várhatod, hogy

különös kérdésekben és helyzetekben is vezessen és az Ő akarata szerint kormányozzon. Ehhez az általános kívánalomhoz és követelményhez még néhány különösebb szempont járul, amelyeket szintén figyelembe kell venni.

Az első, amit e történetben a Lélek vezetésére vonatkozólag elsősorban meg kell tanulnunk: le kell mondanunk. Pál egy utitervet csinált. Kis-Ázsiába akart menni, hogy ott hirdesse az Ur Igéjét. És e terv nagyjában és egészében meg-egyezhett Isten akaratával, hogy minden emberen segítsen. Nem voltak mellette önző gondolatai és kívánságai. Csak azokra a lelkekre gondolt, akik még Isten nélkül bolyongtak e világon. De a terv dugába dőlt. Nemcsak Pál maga, hanem utitársai is éreztek egy világos figyelmeztetést, hogy ne utazzanak el Kisáziába. És Pál rögtön feladta utitervét. Nem dacolt, nem erőszakoskodott. Feladta tervét és annak gondolatát. Ugyanezt megismételte, midőn Bethániába akart utazni. A Léleknek ugyanezen munkája és intése történt ekkor is, úgy, hogy ezt a tervet is föl kellett adni. Pál nem kérdezte ekkor sem: — Uram, miért? — Hanem egyszerűen lemondott tervének keresztülviteléről.

Hogyan tudta az Ur ez intését sikeresen elvégezni? Erre egészen különböző módjai vannak. Talán egy kinyilatkoztatás, talán egy próféta közbelépés, talán az apostolnak betegsége által. Mert nem mehetett Kisáziába, Galáciában maradt. De egy olyan ember, mint Pál, nem tudott tétlenül maradni. Így ennél az önkéntelen veszteglésnél keletkezett Galáciában az a közösség, amelyhez három évvel később ismert galáciai levelét írta. Csel. 18. 23-ban olvassuk: — És midőn ott bizonyos időt eltöltött, elméne, eljárván renddel Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a tanítványokat mind. — A tanítványokat erősíteni azonban csak akkor lehet, ha valaki így ott volt. Ezért föltehető, hogy ezen gyülekezetek alapítása erre az időre esett. És a galatákhoz írt levélből azt is láthatjuk, hogy ő maga személy szerint testileg, akkor igen nyomoruságos helyzetben volt... Ő írja Gal. 4, 13: Tudjátok pedig, hogy testem erőtlensége miatt hirdetem nektek először az evangéliumot. — Talán testi gyengeség volt az ok, amely által az Ur kisázsiai utját késleltette. Némelykor így cselekszik az Ur. Ehhez hasonlót átéltem már néhányszor. Sok évvel ezelőtt heilbronni konferenciára akartam utazni. Akkor egy meghívást kaptam Stuttgartba. Ott még nem voltam. Megigérttem. De alighogy megígérttem, egy levelet kaptam Stuttgartból, — én nem tudtam volna, — hogy egy prédikátor éppen e napokban evangelizál Stuttgartban. Ezért egy más időben szerettem volna menni. Irtam Stuttgartba és kértem, ha feloldanának ígéretem alól, mert ilyen körülmények között nem mehetek. De megjött a válasz. Egy ember, egy szó. — Ön megígérte nekünk, hogy eljön és mi elvárjuk, hogy teljesítse. — Még egyszer kértem, hogy oldjanak fel ígéretem alól, de hiába. De Isten beleavatkozott. Egészen váratlanul olyan magas lázám lett,

hogy az utazásra még csak nem is gondolhattam. Azt gondoltam, hogy mint Izrael gyermekei, hitben a Jordán vizébe lépek és az kettévált, így cselekszem. De a láz nem csökkent. Le kellett táviratoznom, először Stuttgartba, azután Heilbronnba. És azon a napon, midőn a konferencia véget ért, a láz hirtelen elmúlt, s máshová utazhattam, hol egy evangelizációt kellett tartanom. Ott az Ur különösképpen megáldott és csodálatos ébredést ajándékozott nekünk. Midőn én egy utilevélben megemlékeztem erről, egy sziléziai tanítónőtől egy levelet kaptam, ki közölte velem, hogy midőn én Stuttgartba és Heilbronnba akartam utazni, ez mint egy nehéz teher, feküdt lelkére. Neki imádkozni kellett, hogy Isten megakadályozza ezt az utat. Így ment addig, míg az Ur ezzel a betegséggel meg nem akadályozta s midőn ama napok elmúltak, akkor imádkozott: — Uram, én bizom benned, hogy te őt megakadályoztad, nos kérlek gyógyítsd meg s adj neki különös áldást. Pontosán így történt. Midőn röviddel ezután Mühlheimben bibliórát tartottam, amelyen az imádság fölött elmélkedtem s elmondtam e fentebbi történetet, utána egy hívő nő jött hozzám és így szólt: — Ne gondolja, hogy az a tanítónő az egyedüli volt, aki imádkozott önért. Én sem aludhattam ön miatt. Egész éjjel imádkoztam, hogy az Ur hiusítsa meg az ön utazását.

Igy tapasztalhatjuk némelykor, hogy Isten egy tervet meghiúsít. Aki azonban ezt tudja, annak készen kell lennie arra, hogy arról lemondjon. Pál nem akarta tudni, hogy miért nem mehet Kisáziába és Bithiniába. Tudta; Isten nem akarja és azonnal megnyugodott benne. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha egészen csendesek vagyunk. Ha komolyan nincsen akaratumk, akkor — akarunk. Akarjuk Isten akaratát tenni. Istennek némely gyermeke olyan akaratos. Annyi ideig kér tanácsot, míg valaki olyan tanácsot ad neki, amilyen neki tetszik. Akkor mint Isten akaratát veszi, ami pedig saját akarata. Ezt mondja a költő:

Az Ur szava csendet kíván,
De balga éniünk akarátja
Jó Atyánk bölcs vezetését
Óh, de hányszor megzavarja.

Addig, amíg saját kívánságunk a szívben nagy lármát csap, addig nem tudjuk meghallani a Lélek szavát. Az nem kiált, az susog. Ha mi nem állunk oda és nem mondjuk: — Uram, nekem nincs akaratom, éppen úgy kész vagyok igent mondani, mint nemet, kész vagyok éppen úgy menni, mint maradni, addig a Lélek vezetésének első feltétele még nincsen betöltve.

Le tudsz mondani? Készen vagy-e a te saját akaratedat és kívánságodat veszni hagyni, ha Isten keresztülhuzza? Készen vagy-e visszalépni, anélkül, hogy kérdeznéd: miért? Isten akaratának föltétlen érvényre kell jutni életedben. Lásd, ez az első föltétel, amelyet be kell töltened, ha különösen nehéz helyzetekben is tényleg az ur vezetését akarod. Le kell mondanod.

Modersohn után,

„Jöjjön el a Te országod!”

M. 6/10.

Ebben a materialista gondolkozású világban, amikor a legtöbb embert, vagy a nyomorusága vagy ha telik, az élvezetek kiélése köt a mulandó világhoz, a 9. Keresztyén-Szövetségi Világkonferencia, amelyet f. év aug. 2–6-ig Budapesten tartottak meg, az Isten országával való foglalkozást tartotta célszerűnek, amikor is a fenti címet választotta konferenciái jellegül. És ezt a jellegét választották a szörnyű valóságok tudatában, amelyről bizonyosságot tesz egyik vezető férfiúnak következő kijelentése: »E konferencia alkalmával zavaros idők közepette találkoztunk. Körülöttünk minden sziget és földrész partjait a nemzeti és faji villongások hullámai csapkodják: mindenhol ez fenyegeti a világ békéjét. A világ jelenlegi helyzetét tehát először belülről kell megváltoztatni azért, hogy a Krisztus parancsát tesszük egyedül uralkodóvá az ifjúság lelkében.«

Felemelő látvány volt e konferencia résztvevőinek nagy tábora. Hisz az öt világrész 80 protestáns felekezete 700 képviselővel képviseltette magát. Ezekhez járult még a belföldieknek nagy serege. Már-már »a hely is megmozdult«, amikor közösen mondta el a konferencia a Miatyánkot egy-egy összejövetel alkalmával.

E konferencia alkalmat adott a világ különböző missziói területeinek benszülött képviselői által való megismertetésére. Diadalmaskodott a Krisztusban való egység, amikor a szín és a nyelvi különbségeket áthidalta. Örömmel és Isten iránti hálával vettük tudomásul Krisztus evangéliumának elöretörését a pogány földeken. Boldogok lehetünk, hogy már magyar munkások is fáradoznak pogány lelkek megtérésén. Egyik magyar misszionárusnőket, Molnár Mária személyében, személyesen is üdvözölhettük a konferencián.

A konferencia főtárgya »Isten országa« volt. Az előadók szerint ott van, ahol valaki teljes mértékben aláveti magát Isten akaratának: ahol ez szabadon érvényesülhet, ott Isten uralkodik.

Jézus Krisztusnak az a programja, hogy az *egyén* életében minden erő és idő az Ő szolgálatában álljon. A mi hitbeli meggyőződésünknek csak annyi értéke van, amennyit a gyakorlati életben megvalósíthatunk. A pogány világ a nyugati kereszténységtől tetteket vár.

A hitbeli meggyőződés nem lehet csak az *egyén* privát ügye, hanem kell, hogy rányomja bélyegét a *családra* is. Hogy a család Isten országát visszatükrözhesse, először a szülők példaadó és szent életén mulik. »A példa óriás, a szó törpe.« A példaadás mellett hü és kitartó ima által tudjuk a családi szentélyt tisztán tartani.

A megszentelt családon keresztül tért hódít magának Isten országa a *nemzeti* életben is. Nem egy szónok vallotta nyíltan, hogy ha a nyugati nemzetek életében nem érvényesülhet nagyobb mértékben a krisztusi gondolkodás, végzetessé válhat számukra.

Kedden, (aug. 6-án) este az Ur iránti hűség fogadalomtételle után új erővel és megújult örömmel váltunk el egymástól. Szívünkön a forró óhaj: »Jöjjön el a Te országod!«

Hecker Henrik.

Hogyan jutunk a legdicsőbb kegyelmi adományok birtokába?

(Vége)

Megkísértem egy könnyű és egyszerű utat mutatni, amelyen Istennel maradandó életközösségekben lehetünk. Aki hűségesen és gyermekies lelkülettel hajlandó erre, abban Isten olyan alapot vehet, amely alkalmas isteni titkait befogadni.

Eme Isten előtt való csendességben képes Jézus magát a lélekkel közölni és egyéniségét különféle fokozataiban lényegében valóságosan belénk vénsni. Egészen más ez, mint csak róla beszélni. A Szentlélek feladata megdicsőíteni Jézust számunkra (Ján. 16, 14): »Az Engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjelentí néktek.«

A legkülönbözőbb módon ismerjük meg Jézust. Ezen kinyilatkoztatásokat fogadjuk el alázatos hálával és vizsgáljuk, mennyiben szolgáljon az okulásunkra, de ne erőszakoskodj eme látásokért. A mi feladatunk csak az, hogy hit által kössük magunkat Ővele, hogy semmiknek tartsuk magunkat és kezéből vegyük, amit Ő talál jónak, legyen az viláosság, vagy sötétség, öröm vagy fájdalom, édesség vagy kísértés. Semmi, semmi fel ne tartóztasson bennünket hitéletünkben. Ne ejtsen tévedésbe az se, ha valaki környezetéből áldást nyer és te nem. Sőt éppen akkor fogylmezd lelkedet, nehogyanis valamit magához ragadjon, ami nem lett neki szánva és ami neki csak keserűséget és szenvedést okozna. Ne aggódj, ha másoknál a szellemi megnyilvánulásoknál rendetlenséget tapasztalsz. Ilyen esetben számodra ugyanaz az utasítás, hogy egyedül a főhöz: Jézushoz tartsd magad. Ő a testnek megtartója! Az Ő feladata rendet teremteni és nem a tied, hacsak erre személyes utasítást nem nyertél.

Ha néked személyesen ad valami kinyilatkoztatást, csendben élvezd azt mindaddig, amíg Néki tetszik. De ne ragaszkodj hozzá, hogy csendben maradhass, ha az ismét elmulik. Ne ejtsen töprengésbe, ha a határozott kijelentést, amire vársz és ami után vágyódsz, nem kapod meg. A szívnek egyedül Istenhez való vonzalma mindent magában foglal. Aki csendességben és békességben kapcsolatban van Istennel, mindene megvagyon annak, még ha semmije nincs is.

Királyod lelki csemegéknél és áldásoknál többet tartogat számodra. Ha hitben hűséges maradsz hozzá, bámulattal fogod tapasztalni, hogy Isten fokról-fokra betölti egész valódat. Sőt elnyered az

Ő jelenlétének állandó tudatát és ez ép oly természetessé válik számodra, mint a belső ima. Mindkettő gyakorlat által jön létre. A lélek úgy érzi, hogy csendes, vidám nyugalom hatja át minden kénességét. Hallgatva fekszik imájában Isten előtt, aki elkezdti szeretetét szívébe önteni és ezzel kibeszélhetetlen üdvösségnek állapota kezdődik. Erről most nem szabad sokat mondanom. A lélek, aki ezt tapasztalta, felismeri, mily szegényesek földi szavak eme üdvösség csefelésére. Ügvelned kell azonban arra, hogy az »én« cselekedetei és erőlködése megszűnjenek. »Szüniek meg és lássátok, hogy én vagyok az Isten.« Z(solt 46, 11.)

Altalánosságban azonban a teremtmény úgy el van telve saját működésének szeretetétől, hogy sokan azt hiszik, nem történik semmi, ha ezt abahagyják. Nem tudják, hogy Isten működése akkor nyilvánul meg, ha a teremtmény kikapcsolódik. Mielőtt a nap felkél, a csillagok tisztán láthatók, de mennél jobban erősödik a világosság, annál jobban elhalványulnak. Ióllehet van világosságuk, de a nagyobb világosság felemészt mindent.

Látszólagos tévleség áll be tehát a léleknél, amely azonban nem a restség és erőtlenség következménye. A hallgató embernek kétféle oka lehet a hallgatásra, az egyik hallgat azért, mert nincs mit mondjon a másik pedig hallgat azért, mert a benne lakozó teljesség kifejezésére nem talál szavakat. Így vannak azok a lelkek, akikben a túlradó kegyelem megszüntette az Én-nek életét. Mily szükséges tehát az elcsendesedés Isten előtt. Isten nem kíván tőlünk semmi nehezet. Mennél egyszerűbbek és gyermekiebbek vagyunk, annál jobban telik bennünk kedve.

Ó bárha kísérletet tennél! Hamarosan észrevennéd, hogy mindaz, amit mondtam, mögötte van a valóságnak. Csak a félelem az, ami téged visszatart attól, hogy magad ama szerető karokba vessed, amelyek a kereszten oly szélesen kitárulnak előd. Miért félsz? Azt hiszed károdra lesz, ha teljesen kiszolgáltatod magad Istennek? Nem fogsz csalatkozni, ha csak nem abban, hogy sokkal többet fog neked adni, mint amit sejtthetél. Aki még önmagától vár valamit, téved az, annak szól a szemrehányás: »A te utad sokaságában elfáradsz és nem mondod: mind hiábavaló.« (Ezsa. 57, 10.)

Németből: Sz. A.

Xenokrates görög bölcsét (Kr. e. 397—314.) midőn valaki vitatkozni hallotta, megkérdezte, hogy ki az az öreg férfiú. — Egy bölcs és erényes férfi — felelték neki —, ki mindig az erényt keresi. — A kérdező, csodálkozván a felelet fölött, most újra azt kérdezte: — Mikor élt tehát erényesen, ha az erényt mindig keresi? — Így vannak sokan a keresztyéni életben, mindig kérdeznek, mindig kutatnak az igazság után, de azt nincs idejük kiélni. (Lásd II. Tim. 3, 7.)

Bereában

I.

Csel. 17, 10.

Egyszer egy hitmélyítő konferencián egy szónok Jeremiás szavai fölött elmélkedett, amikor így szól: — Nem olyan-e az én igém, mint a tűz, mint a sziklazúzó pöröly? — Ha így áll az eset, miért nem ég a tűz és sujt a pöröly? — Kérdezte az előadó. Ez a kérdés meglehetősen élénkséget keltett a résztvevők körében. Csoportokban állottak és izgatottan tárgyalták a kérdést. Ennélfogva valami okának kell lenni, ha nem ég a tűz gyülekezeteinkben. Pusztán a kemény szívek, de nem mi vagyunk okai! De a konferencia további folyamán, Isten lelke hatalmat és tért nyert. Egyesek beismerték, hogy lelki gyümölcs nem nő azért, mert még maguk sem adták át magukat teljesen az Urnak. És az Urnak adva át magukat, mint más emberek tértek vissza a gyülekezetbe. Mások beismerték, hogy Isten lelke munkálkodott bennük, de ez az idők folyamán kihalt belőlük. Egy beismerte, hogy még sokat töri magát a becsülés és az emberektől való elismerés után. Ez mélyebb tisztulást és szabadulást engedett az egyéni életben. Nos és most már senki sem mondta: — A közösségek keménysége az oka. Hanem mindenki mellét verve beismerte: — Én vagyok az oka.

Ahol mi eltűnünk az útból és nem vagyunk többé akadályok, ott bebizonyul az Ige, mint egy tűz és mint egy kalapács. Ez nem is lehet másképp, mert az Ur szava tűz és pöröly. Ezt láthatjuk Pál apostol történetéből is. Ahová ő jött, ott növekedett a gyümölcs. Akár Ázsiában, akár Európában, mindenütt gyülekeztek vagy kis gyülekezetcskék nőttek hívő keresztyénekből, az Ur határozott követőiből. A kemény talajban, ahol ő munkálkodott, sehol sem volt hiány. Filippiben, nehéz terepet talált, eleinte Thessalonikában is. Éj idején kellett őt a testvéreknek a városból kivinni, mert élete nem volt biztonságban, annyira üldözte őt a zsidók gyűlölete. De mégis nőtt gyümölcs Filippiben ép úgy, mint Thessalonikában. Csak három hétig volt Thessalonikában és mint a munkájának gyümölcse, egy eleven gyülekezet maradt vissza. Honnan volt az, hogy mindenütt oly áldásos volt a szolgálata, hogy ily gyümölcse maradt vissza? Feleletet kapunk erre a kérdésre, ha azt látjuk, hogyan munkálkodott, illetve hogyan kezdte meg a munkáját Bereában.

Mint menekülő, sötét éjszaka hagyta el Thessalonikát, hogy a zsidók gyűlöletét elkerülje. Kéthárom napi út után Bereába érkezett. És hová ment ott? A zsinagógába. Mit a zsinagógába? Igen, ismét a zsinagógába, épen ott tapasztalta a zsidók gyűlöletét és mégis ismét a zsidókhoz ment. Tudta, hogy ott találja a zsidó közösséget és így a legjobb alkalom nyílik bizonyosságot tenni a Megfeszítettről. És így ment ismét oda, dacára a szomorú tapasztalatoknak, amit a zsidók között szerzett. Egy vágy égette. Szegény népén segíteni és az üdvösség útján nekik megmutatni. Mi készítette

erre? Égő szive volt. Elmondhatta: — Krisztusnak szerelme szorongat engem. — Isten igéjének, azok az igazi hirdetői, kiknek égő, lángoló szivük van. Akár irodában ül, vagy gyárban dolgozik, vagy dobogón, vagy iskolában, az teljesen mindegy. Az igazi igehirdetőnek égő szive van, lelkeket megnyerembereknek, a boldogság útját megmutatni. Ahol ilven lángoló szivek vannak, ott nemsokára gyújt a közösségben, a családban, a műhelyben, vagy az irodában is. Ez nem maradhat el.

Ez a kérdés, van-e ilv lángoló szivünk? E lángoló szív teszi az igazi pásztort, akinek ez nincs az nem fog gyümölcsöt teremni, az egész biztos. Hanem akinek ez van, az nem marad sokáig gyümölcs nélkül. Hideg szívvél, nem fogsz lelkeket nyerni. Igazi igehirdetőhöz, egy égő szív is hozzá tartozik, mint Pálnál. De ez nemcsak lelkeszi feladat. Ez Isten minden gyermekének kötelessége, lelkeket a Bárányhoz terelni. Megkérdezhetlek, vezető-e lelkeket az Urhoz? Teremtél-e már gyümölcsöt Istennek? Istennek némely gyermeke egyáltalán nem gondol arra, hogy neki is meg van a maga feladata. Azt gondolja, azért van a prédikátor. Bizonyára azért, de nem kevésbé te is. Isten minden gyermekének hivatása sónak és világosságnak lenni. Ha ezt nem teszed? Akkor lemetsznek és elhajtanak. Ezt nem én mondom, hanem Jézus (Ján. 15.) mikor a szőlőtő és szőlővesszőről szól. Jai neked, ha gyümölcsöt nem hozol.

Talán, te is a környezettedben keresed a hibát? Nem, e kifogás nem ér semmit. Gondolj Tessalonikára, gondolj Filippire. Ott sem volt kellemes környezet és Pál mégis hozott gyümölcsöt. Mi volt a titka? Lángoló szive. Hová ő lángoló szívével ment, ott megmozdultak az emberek. Ha neked lángoló szived volna, úgy nemsokára környezeted is égni kezdene. Az egészen bizonyos. Nem a te környezeted az oka, ha nem ég. Te vagy az oka. Ha nem akarsz eldobott lenni, mint a gyümölcstelen szőlővessző, akkor gyümölcsöt kell hoznod. Akarsz gyümölcsöt hozni? Ugy csak lángoló szívvél lehet. Az Ur akarja. Akard te is.

Modersohn után.

A legnagyobb nyomorúság

A régi időkben egy perzsa király megkérdezte három bölcsét, hogy mi a legnagyobb nyomorúság a világon?

Az öregség, az aggkor, testi és szellemi gyengeségtől kisérvés, s e'ényység' és betegséggel. Feleli az első.

A második mondja: — Szegénység és reménytelen betegség és hozzá a türelmetlenség, a legnagyobb nyomorúság.

A harmadik folytatja: — Még félelmetesebb, az embernek a halálát maga előtt látni és tudni, hogy élete haszontalan volt és semmit sem tett az örökkévalóság számára. Ez a legnagyobb nyomorúság.

— A harmadik eltalálta az igazat — szól a király — méltó a jutalomra.

A halálpincében*

Egészen 1921 november haváig sikerült vagy elrejtőznöm, vagy a veszedelmek elől kitérnem. Egy napon azonban árulás révén, mégis csak a handiták kezébe kerültem. Elfogtak és azután bebörtönöztek. Sorsom emberi számítás szerint meg volt neesételve. Sok más szerencsétlennel együtt ott ültem a borzalmak pincéjében. Hatvan személv, közöttük 15 asszony és leány egy egykori serfőzde pincéjében, amely 40 embernek is szűk volt. Szalma, takaró nem volt, a ruszta cement-padlóra 40 személv feketett a többinek állnia kellett.

Az első éjszakán kettőt hívtak ki. Sortüzet hallottunk: utána velőtrázó sikoltás, mi tudtuk, hogy két emberrel kevesebb van a világon. Így ment ez napról napra. Valahányszor megnyílt az ajtó, remegett testünk, lelkünk, mert tudtuk, hogy néhány megint utolsó útjára megy. Mi meglapultunk és kétségbeesetten védekeztünk, ami a harmiákat csak fokozottabb dühre ingerelte. Közénk rohantak és karddal addig vagdatkoztak maguk körül, míg csak ki nem hurcolták védtelen áldozatukat, ahol azután karddal szabdalták darabokra. Lent a pincében egyszerre három embert koncoltak fel fel Micsoda borzalmas látvány volt. És milyen rettenetes volt a pincében a hangulat! Némelyek letérdeltek és szabadulásért könyörögtek az Istenhez. Mások, mint az örültek, vagy öklükkel, vagy fejükkel döngötték a falat. Mások szinte hülye egybedvűséggel szemlélték az idegeket és lelket örlő borzalmakat.

Az alatt a 8 nap alatt, amit én töltöttem a pincében 16 személv gyilkoltak meg. Hogy mi mindent éltem át, azt le nem írhatom, szóval el nem mondhatom. Borzalmakkal telt döbbenetesen örült álmom és mégis irtózatoss valóság volt. Csak az értheti meg, aki átélte.

Ételét hozhattak, de természetesen csak szerény adagokban. Így kaptam néhányszor kenyéret. Két fűben papírszeleteket sütöttek kenyérben, melyekre biztatásul ezt írták: »Ne veszítsétek reményeteket, imádkozunk értetek!«

Nyolc nap múlva, másik két személvvel bíráim elé állítottak, aki aligha volt már 20 éves. Mindhármunk kezét telefondróttal oly állatias módon kötötték meg, hogy kiserkent a vérünk. Azt, hogy bíró elé állítottak, különös kegynek tekintettük. Ilvenkor persze a szerencsétlen fozoly annak is ki volt téve, hogy meztelenre vetkőztették, azután ráparancsolták, hogy rohanjon el. Ha erre a szerencsétlen néhány lépést futott, eldőrdült mögötte a halált hozó sortüz. A hivatalos jelentés ilyenkor így szólt: »szökési kísérlet alkalmával agyonlövetett«.

De hadd szóljak magamról. Bíráim rám ordított, hogy megfélemlítsen. Látszott rajta, hogy el-tökélte márában agyonlövetésem. Rövid szünetekkel néhány óráig tartott kihallgatásom.

Minden jótulajdonságomat és valaha is elkövetett jó-cselekedeteimet mind felsoroltam, hogy

csillapítsam veszett dühét. De hiába valónak látszott minden erőlködés! De ekkor, a legnagyobb szükség idején, egyszer csak megjelent az én szabadítóm egy vén haramia képében, aki birám elé állt és kérte szabadon bocsátásomat. Ezzel egyidejűleg néhány általam jól ismert munkás szinte könyörgött, hogy ne lövessen agyon, mert jóindulatu ember vagyok. Birám nem hajlott valami szívesen a könyörgő szóra, de végül is így szólt: »ön szabad, mehet«. Levették rólam a bilincset és mehettem. Mikor megkérdeztem az öreg banditát, hogy miért lépett közbe érettem, csak annyit mondott: »hagyd ezt, Dávid«.

A másik kettőt, kik velem együtt állottak a bíró előtt, a falu magaslatán először írtózatosan megkínózták, azután agyonlőtték őket.

Menekülésem nékem mindenekfelett csodálatos. És ezt az élményemet sosem fogom elfelejteni. Gyakran visszatér álmaimban és ilyenkor újra, meg újra átélem. Bal karom és lábam remegése pedig, amely a borzalmak pincéjében kapott idegösszeomlás következménye, egyre emlékeztet, hogy ott töltöttem szörnyűséggel telt nyolc napot.

Világos, hogy ilyen helyzetben az ember más képen értékeli az életet és a multat, mint sugaras szép napokban. Mikor a hóhér kinyújtja értünk a kezét és az ember a halál szemébe néz, nemcsak teetelenségünket érezzük, de megtanulunk imádkozni is. Istenhez kiáltanak ilyen esetben azok is, akik jó napokban nem törődtek vele. Sajnos azonban, hogy ésbontó rettegés idején nem találjuk meg mindig az utat Istenhez. Engedjük azért inteni magunkat az Irás szavaival: »Ma, amikor az Ó szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket.«

*) Részlet Neufeld Dávid »A szovjet-paradicsom, ahogy azt én átéltem« című könyvéből.

A bálványokra költöttek

II. Kron. 24, 7.

Amit itt Jojada papífejedelem Joás királynak mondott, nagyon sok keresztyénre, ráillik ma is és ha ezen szavak áldásait igazán magunkévá akarjuk tenni, úgy szükséges, szinte betűről-betűre elmélkedni fölötte. Lássuk mindjárt az első» szót. Mindazt, A mindaz alatt, abban az időben, az áldozatra szánt állatokat értette Jojada. De most már nincsenek ilyen áldozatra szánt dolgok, noha az Ur iránti tartozást, most is szükséges megadni. De mi az, amit Istennek kell szentelni? Az Irás azt mondja, hogy: — Ti Isten temploma vagytok és a Szentlélek lakozik bennetek! — Igen, a te életednek, mint egy szép lelki templomnak kell kitűnni a sok lelki kunyhó közül és fölülemelkedni a lelki bérházakoh, amelyek a világban vannak és amelyekben az emberek a legkülönbözőbb okokból, anyagi és erkölcsi előnyökből, mindenféle jöttment gondolatoknak szívesen adnak helyet. A te tested

vajjon Isten temploma-e? Annak szentelt-e? Vagy te is gyanus érzelmek és tisztátalan gondolatok tanújává alacsonyítod le? Isten iránti szent és magasztos gondolataimat nem adhatom oda a világ bálványaiért.

Az időm, Istennek szentelt-e és nem költöm-e a világ hitvány bálványaira? Életed minden percével el fogsz-e tudni számolni? Mire költötted? Nem költesz-e időből többet szórakozásaidra, barátaidra, ujság olvasásra, mint az Ur ügyére és lelked üdvére? Van-e időd az Isteni és felebaráti szeretet szolgálatára és hirdetésére?

Lássuk a pénzkérdést. A legtöbb keresztyén életében, a legkényesebb és legsebezhetőbb pont, a pénzkérdés. Milyen sokan buknak el ezen. Szívüket fölkinálják az Urnak, de bugyellárisukra féltékenyen ráteszik kezüket. Életüket még csak valahogy oda szentelnék az Urnak, de pénzüket — nem. Szívesen szolgálnak Istennek mindennel, de pénzükre, azt mondják, — jaj, az nincs. Ha pénzről hallanak prédikációt, az emészthetetlen kemény beszéd számukra és azt mondják, hogy a prédikátor hazabeszél és mindig csak arról tud beszélni. Álljunk meg egy kicsit e kérdésnél és vizsgáljuk Isten viláosságában és ne a magunk önző, bűnös engedelkeny és megalkuvó gondolataink szerint. »Ami az Ur házában volt szentelve, azt a bálványokra költötték«. Elköltötték olyan dolgokra, amelyeket előbbre valónak tartottak Isten dolgainál, pedig ennél előbbre való, fontosabb nincsen. Az Ur házában volt szentelve, maga az Ur azért adta, teremtette, hogy mint szent áldozatot lássa vízszint s másra költötték s Isten akkor elvette tőlük. Oh lélek, ki nagyon nehéz sorsban vagy és talán panasszal telik meg szád és sorsod mostohasága miatt, keserű könnyekkel szemed, megállasz-e az Ur előtt nyugodt lelkiismerettel, hogy a neki szentelt, mindig az Övé volt?

Isten sokszor nem ad nekünk, mert mi nem merünk adni neki, ellenben bálványainknak szívesebben áldozunk. Közben panaszkodunk, pedig Ő jól látja helyzetünket. S az Ur igéje pedig azt mondja, aki bőven vet, az bőven arat. A világ egy-egy mozijegyre 50 fillért szívesen költ, de Isten számára néha, csak forgalomból kiment két fillér jut. Hány hívő szülő gyermekének minden lelkiismeretfurdalás nélkül ad 10-20 fill., sőt több költőpénzt, de Isten országára nem jut, ahhoz nehéz helyzetben van. Ujságra szívesen kiadnak, de traktátusra pénzt nem költenek, hogy egy lelket Istenhez vezessenek. Önmaguk, néhány fillérért meghallgatják az Istentiszteletet, de hogy ott valahol az ausztráiai szigeteken más is meghallhassa, arra nem gondolnak és azzal oly keveset törődnek. Testvéreim, ha mi hűségesebben sáfárkodnánk az Istennek szentelt dolgokkal, tényleg neki adnánk, amire csak neki van joga, mily örömben úszna a mi lelkünk és mily gyönyörűséget szereznenk az Urnak. Minden fillérnél, mielőtt kiadnánk, gondoljuk meg, hogy mit szól hozzá Jézus. Jézus, ki érettünk szegényé lett és kiért oly nehezen akarjuk mi a sze-

génységet hordani, Jézus, ki Atyja dolgait cselekedte és mi oly zúgolódva, oly nehezen akarunk szent példája nyomán járni és mint ő, nem szolgálni a hitvány bálványoknak. Légy vele mindenkor és ő megtanít az igazi önmegtagadó szolgálatra, a cselekvő kereszténységre. Amit feléje nyujtottál, ne vedd vissza és ne költsd bálványokra, amelyek egykor hűtlenül elhagynak és vádlóid lehetnek, hanem add át neki s Ő ad érte örök életet. Ő életét adta érte már, boldogságot kínál most és örök életet akar adni egykor. Ezért vajjon nem érdemli-e meg, hogy amit neki szenteltél, add is neki, az Ő munkájának, az Ő dicsőségére és lelked üdvére. (l. j.)

H I R E K

A C. E. világkonferencia hatalmas méretek között folyt le augusztus hó első napjaiban Budapesten. A világ minden részéből voltak delegátusok. Bátorító napjainkban különösen, az ilyen nagyszabású megmozdulás. Krisztus evangéliuma még mindig a régi szeretettel sugározza ki és amely szívben annak erejét megérik, új élet fakad nyomában.

Kyles J. W. barna püspök New-Yorkból vasárnap, augusztus 4-én meglátogatta a budapesti német gyülekezetünket és szolgált az evangélium hirdetésével. Ez alkalommal az imaterem zsufolásig megtelt és a megjelentek gazdag áldással távoztak. Kyles püspök a C. E. konferencián többször felszólalt és beszédei mindig nagy érdeklődést váltottak ki.

Augusztus elején Budapesten járt Sebele György, a jugoszláviai misszió egyik vezetője és k. felesége. Sebele tv. többször szolgált Kispes-ten és Budakeszin az evangélium hirdetésével, ami különös örömet jelentett testvéreinknek. Szívvel kívánjuk, hogy ő maga is megerősödjön és felbátorodva folytathassa munkáját ott, ahová az Ur állította őt.

Prédikátoraink augusztus 27-én Borjádön összejöttek és néhány áldásos napot töltöttek el testvéri közösségben. Ezalatt nemcsak maguk mélyültek el a Szentírás tanulmányozásában és imádságban, de úgy napközben, mint esténként is tartottak nyilvános istentiszteleteket, amelyekben sokan jelentek meg, hogy érezzék a Krisztus evangéliumának erejét.

A Kálvin könyvtár 10-11. száma »A házasság, a család és a gyermek« cím alatt igen fontos és értékes előadás sorozatot nyújt. Az előadások nem szárazon tárgyalják e rendkívül fontos kört, hanem minden egyes szerző egész tudását és szeretetét viszi bele a mondatokba. Éppen ezért nem kívánunk a tartalomba közelebről bevezetni, csak egy-két címét közöljük az előadásoknak. »A család romlása falun«. »A születendő gyermek vallása és

a házasság«. »Az egyház, az állam és a házasság« »A házasság felbontásáról«. Összesen hét előadás tartalmaz a kis könyv, amelynek elolvasása fontos idős és fiatal férfi és nő számára egyaránt. Kívánjuk, hogy minél szélesebb körben váljék ismertté ezen előadás-sorozat tartalma és annak szelleménél erősebb befolyásra jusson egész társadalmunkban.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Mint már multkori számunkban jelentettük egyelőre csak tíz számot adhatunk ki a Békeharangból, évente. Reméljük azonban, hogy hamarosan sikerül a helyzetet tisztázni és akkor ismét minden hónapban meg fog jelenni lapunk. Augusztusban azért nem jelent meg, mert csak tíz számot szabad jelenleg kiadni. A folyó évben, ha nem sikerül a rendezés, még egy hónapban kell szüneteltetnünk lapunk megjelenését. Ezt nagyon fájjaljuk, de a törvénynek minden tekintetben engedelmessé válnunk kell, akkor is, ha az számunkra nem éppen kellek mes.

A nyári meleg lassan szünőfélben van. A lelkember is felülvizsgálva indul a komoly munka folytatására. Ne találtasson közülünk senki munkátlanul. Az Ur mindegyikünk számára jelölt ki munkát. Ne gondold, hogy nem vagy elég erős vagy elég képzet. Van környezetben valaki, akit az Ur által akar megnyerni országa számára. Szeresd őt. Imádkozzál érte. Ha türelmedet próbára teszi, szenvedjél, mert talán szenvedés árán akarja az Ur megnyerni őt. Mindenesetre légy éber, hogy felhasználhasd az alkalmat.

Kérem nagyon k. munkatársaimat, hogy a Békeharang számára küldjenek a munkából rövid jelentéseket. Nemcsak különös alkalmakról szeretnék hallani k. olvasóink. Érdeklődjétek egész munkánk. Talán egyik-másik jelentés imádkozásra fogja serkenteni a k. olvasót és így indítja majd meg az Ur a munkát nagyobb győzelmek felé.

Az Evangéliumi könyvkereskedésben (Budapest, VI., Felső Erdősor 5.) mindennemű papírárut és minden jó könyvet megvásárolhat a Békeharangra való hivatkozással 10 % engedménnyel.

Budapesten minden csütörtökön este fél 8 órakor: bibliamagyarozatot, minden vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor prédikációt tartunk.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispes-
tőlői út 85 szám. Telefon: 46-9-41.